

— Вашият капитан Хансен ми направи впечатление на тжп човък, съ непрозорлив ум, а намъ е необходимо находчив момък: — каза посетителят.

— Предоставете на мене тази работа; — отговори един от членовете на параходовладѣлческата фирма. — Азъ подхвърлямъ парахода на опасност и, повѣрвайте, той ми е по-скъп отъ вашия товаръ. Много предприятия отъ подобенъ родъ не сполучаха само затова, защото екипажътъ не умѣеше да си държи езика задъ жбитъ. А Ели Хансенъ азъ познавамъ добре.

— Ще трѣбва да се задоволя съ вашитъ думи, — се съгласи неохотно посетителятъ. — Но ще изпълни ли... Хмъ... искамъ да кажа... ще изпълни ли той заповѣдта?

— Ще я изпълни, даже ако това го заведе въ ада, — каза параходовладѣлецътъ съ решителенъ тонъ. — Нѣма даже и да разпитва... Като взе отъ писмената маса продълговатия дебѣлъ пликъ, той прегледа листовѣтъ, които лежеха въ него, и прибави увѣрено: — Угодно ли ви е да погледнете на документитъ? Може би е неблагоприятно да пращамъ Хансена по такъвъ начинъ, но работата е работа, и азъ не желая да се прѣскаатъ слухове за предприятието.

Агентътъ, който се грижеше навече за безопасността на товара, прочете книгата, мръщейки се; вижда се, предложениятъ планъ му се стру-

А. Пенъ

Венецуелскитъ възстанници

Преведе: Йосифъ Сжбевъ (1)

ваше страненъ и невѣроятенъ, но преди да бѣше успѣлъ да изкаже съмнения, параходовладѣлецътъ отвори вратата и викна въ съседната стая:

— Влѣзте, капитанъ Хансе! Ние ви чакаме.

Въ стаята влезе дебѣлъ, червеноликъ човѣкъ, поклони се почитателно на параходовладѣльца и застана предъ него съ фуражка въ ржката.

— Доколкото ми е известно, товарътъ е доставенъ и параходътъ ще се отправи за Колонъ, капитанъ Хансенъ? Надѣвамъ се, че екипажътъ и хората на палубата сж трезви?

— Да, съръ. Служащитъ ми сж отлични. Още нѣщо? — проговори капитанътъ съ дѣловитъ тонъ.

Параходовладѣлецътъ залепи продълговатия пликъ, подпечати го съ печата и каза!

— Тукъ сж добавѣнитъ разпореждания, капитане. Вие ще разпечатате плика, само като минете носъ Делаваръ. Изпълнете заповѣдта точно. Това е всичко. Желая ви щастие. Ще отплавате днесъ на обѣдъ.

Като скри плика въ вътрешния джобъ, капитанъ Ели Хансенъ промърмори две думи въ форма на прощаване и мина въ съседната стая. Търговскиятъ агентъ забеляза съ не-

недоволенъ тонъ.

— Той не зададе ни единъ въпросъ. Желалъ бихъ да видя какво ще бжде лицето му, когато прочете тази запечатана заповѣд!

— И около му нѣма да мигне, — се чу отговоръ, — и, увѣрявамъ ви, нѣма да отвори плика по-рано отъ опредѣленото време.

II

Следъ нѣколко часа товарниятъ параходъ „Корсика“, снабденъ съ два винта, плаваше вече по откритото море. Голѣмитъ зелени вълни се разбиваха о носътъ му и покриваха съ пелена отъ водни капки капитанското мостче. Ели Хансенъ, облѣченъ въ жълта, непромокаема куртка, стоеше, опирайки се на перилата и смучеше цигара, като се вглеждаше въ бурнитъ вълни, не губейки думи за разговоръ съ своя пръвъ помощникъ. Къмъ полунощъ вѣтрътъ и морето станаха така грозни, че „Корсика“ намали вървежа си наполовина. Капитанъ Хансенъ разбра, че ще премине край носъ Делаваръ по-късно отъ предполагаемото време, но любопитството относно запечатаната заповѣдъ съвсемъ не го измъчваше. Едва следъ дванадесетъ часа намалѣлия напоръ на вѣтъра и вълнитъ позволи на „Корсика“ да прибави пара. Когато най-после капитанъ Хансенъ видѣ фара, той се заключи въ своята каюта, спусна завеситъ, измъкна изъ шкафчето плика и го разпечати.

(Следва)

Яковъ Одюбонъ

Смъртта на пирата

Преведе: Г. Пановски (1)

побързахъ да разпъна своята палатка, или по-вѣрно казано, своята мрежа противъ мухитъ и комаритъ, за да прекарамъ настѣпващата нощъ всрѣдъ тая пустиня. Отъ съседното блато долитаха до мене оглушителнитъ крѣсъци на мучащитъ жаби.*) Тѣхното монотонно мучене можеше само да помогне за моето по-скорошно заспиване, а ятата отъ черни дроздове, които прехвърчаха наоколо, бѣха за мене другари, отъ които ни най-малко не трѣбваше да се страхувамъ въ това убежище, толкова много отдалечено отъ човѣшкитъ погледи. Азъ се отправихъ по повърхността на една малка рѣкчица, за да скрия своята лодка, въ случай на внезапенъ дъждъ, когато изведнажъ предъ мене се появи една прекрасна лека ладийка. Поразенъ отъ тая внезапна среща, азъ почувствувахъ, какъ полазиха трѣпки по всичкитъ ми членове. Крѣвта ми сякашъ застина въ жилитъ ми и азъ изпуснахъ веслата. Следъ като ги взехъ отново, обърнахъ съ истински страхъ главата си къмъ тайнствената

лодка. Стори ми се, че нейнитъ страни бѣха покрити съ кървави петна. И действително, това бѣше крѣвъ! Като се приближихъ до нея, хвърлихъ тревоженъ погледъ на нейната вътрешност, кждето видѣхъ два трупа! Напълно бѣхъ убеденъ, че това престѣпление сж извършили пиратитъ или враждебнитъ индийци. Моето сърдце ту усилено биеше, ту каточели съвсемъ преставаше да бие, подъ влиянието на обхвалялия ме необикновенъ страхъ. Азъ гледахъ съ ужасъ и отчаяние слънцето, което се готавеше да се скрие задъ хоризонта.

Дълго ли съмъ билъ унесенъ така въ своитъ мрачни мисли — не зная. Помня само, че моя унесъ бѣше прекъснатъ отъ глухитъ стенания, които долитаха не далече отъ мене. Тѣ бѣха така ужасни, че сякашъ излизаха отъ устата на човѣкъ, който се намира въ предсмъртна агония. По челото ми наново се появи хладенъ потъ. Въ края на краищата, азъ все пакъ се успокоихъ съ това, че макаръ и да съмъ самъ, азъ съмъ въоръженъ добре и се намирамъ подъ покровителството на Всемогщото Провидение.

Отъ своя страна и човѣколюбието ми нашепваше съ своя тихъ гласъ, че макаръ самия азъ и да не стана жертва на предателство въ неочаквано нападение, и да не бжда поваленъ на земята въ безпомощно състояние, трѣбва да помогна на нѣкакво страдащо същество, а даже и да спася единъ скъпоцененъ животъ. (Следва)

*) Мучащата жаба е най-голѣмата отъ всички видове жаби. Нейниятъ крѣсъкъ напомня мученето на бикъ, откъдето е дошло името ѝ.

Бѣше чудна, тиха нощъ. Азъ се наслаждавахъ и на красотата на ясно-то небе, и на нѣжното сияние на луната, и на сребриститъ отражения въ лекитъ вълни на водата. Но моя унесъ бѣше прекъснатъ отъ идването на единъ познатъ морски офицеръ, който веднага започна да разговаря съ мене. Тоя човѣкъ, макаръ и да не бѣше отъ високо произхождение, и да имаше скромни желания — бѣше успѣлъ да се издигне до едно доста завидно положение, благодарение само на своя талантъ и енергия, облагодородени още съ прекрасно възпитание. Освенъ това, той бѣше страстенъ ловецъ и е водилъ по-рано ожесточена борба съ костенуркитъ. Той притежаваше всичкитъ качества на добъръ събеседникъ. Ние говорихме за разни нѣща, а най-вече за птицитъ и други създания на природата. Между другото, той ми каза, че търсейки веднажъ дивечъ около Мексиканския заливъ — се натъкналъ на едно доста неприятно приключение. Азъ веднага го помолихъ да ми го разкаже и той, не следъ дълго, ми го разказа. Предавайки на васъ неговия разказъ — азъ ще се постарая, по възможностъ, да си служа съ неговитъ изрази.

„Бѣше тиха, лѣтна вечеръ! Азъ пжтувахъ покрай единъ пѣсчливъ брѣгъ и на мене ми се струваше, че срѣдъ високата трева, която покриваше тоя брѣгъ, ще мога да намѣря доста удобно мѣсто за почивка. Тѣй като слънцето клонѣше вече на занизъ, азъ